Раз край дороги Влас копиці волочив.
Вродило сіно — весело й робилось…
От як надвечір сонечко схилилось,
Мій Влас полуднувати сів.
Глядить — щось їде по дорозі…
Йому й байдуже, хто на возі…
Коли зближається — аж то Кіндрат,
Всесвітній кум і сват.
— Здоров, Кіндрате! — Влас гукає.-
Куди се бог носив?
— А на базар пашню возив,-
Кіндрат йому мовляє.
— Що ж,— Влас пита,— чи справивсь молодцем?
— А бач, вертаюсь порожнем…
Та що балакать нам про теє…
Ось попитай, що бачив я!
І, матінко моя!
Я бачив в городі такеє,
Що тільки в казці розказать.
Дивлюся — люди аж кишать…
Що, думаю, за чудасія?!
Покинув віз коло Гордія,
А сам побіг, щоб поглядіть…
Всі кажуть: треба заплатить.
Віддав я копу — ніде дітись…
Та вже ж було на що й дивитись:
Яких я бачив там звірюк,
Довготелесих та страшних гадюк,
Комашечок… А овечата?
Подивишся — аж сміх бере:
Такі малесенькі, як кошенята…
Хоч німець грошики й дере,
Та вже ж і диво, пане-брате!
— А бачив бугая, Кіндрате? —
Питає Влас,— учора був

У городі наш титар…
З ним їздив і Микола-писар…
Од них я чув,
Що є бугай над бугаями,
Неначе добрий віз з снопами…
— Який бугай? Я бугая
Не вгледів якось, пане-брате…
— Овва! Такий же ти, Кіндрате!

Таких Кіндратів бачив я,-
Уміють добре прибрехати…
Та цур їм! — лучче не чіпати…
1859.